

Chương 23

Giết Không Hết

Phó Hồng Tuyết bóp chặt chuôi đao.

Tay tả sờ đao, tay hữu nắm chặt chuôi

Bành Liệt lùi lại nửa bước, Thúy Bình sáng mắt lên.

Viên Thanh Phong lạnh lùng, bàn tay đặt nơi đốc kiếm.

Phó Hồng Tuyết lẩm nhẩm:

- Thiên Sơn ... Thiên Sơn ...

Bỗng, ánh đao chớp.

Đao chỉ chớp một loáng thôi.

Khi người ta thấy ánh đao lóe lên, đao đã trở về vỏ.

Một ngọn gió nhẹ thoảng qua.

Trong gió, có mấy đoạn tơ đỏ, bay chập chờn, tựa chuôi kiếm của Viên Thanh Phong.

Tua kiếm bị đao phạt đứt !

Phó Hồng Tuyết vẫn cúi đầu, nhìn tay đặt nơi chuôi đao, nhìn đao.

Rồi hấn thốt:

- Bây giờ, người đã thấy rồi đó !

Viên Thanh Phong vẫn lạnh lùng, nhưng nơi trán có mồ hôi điểm lấm tấm.

Gã đáp:

- Thấy rồi !

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Đao của ta, không phải để nhìn. Người đòi hỏi quá, ta phải phá lệ.

Viên Thanh Phong không đáp, lặng lẽ quay mình trở vào tửu lâu.

Gã không thấy đao, chỉ thấy ánh đao chớp lên.

Nhưng, như thế là đủ lắm rồi.

Còn lại Bành Liệt.

Lòng bàn tay cầm chuôi đao của y, ướt lạnh.

Phó Hồng Tuyết hướng sang y, hỏi:

- Đao của ta, người thấy rồi chứ !

Bành Liệt gật đầu.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Bây giờ, ta muốn thấy đao người.

Bành Liệt cắn răng.

Cấn, chưa đủ, y nghiêng, nghe như tiếng đao mài.

Bồng, một người thốt:

- Đao đó, chẳng có gì đáng xem !

Một chiếc kiệu từ xa đến, ngang cục trường, kiệu dừng lại.

Câu đó, phát xuất từ trong kiệu vọng ra.

Rèm kiệu buông kín.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Đao không đáng xem, thế cái gì mới đáng xem ?

Người trong kiệu cười đáp:

- Cái đáng xem, là ta đây !

Âm thanh của nữ nhân. Âm thanh ròn tan, vui vẻ như loạt khua lục lạc nhỏ.

Một người từ trong kiệu bước ra, đẹp như liên hoa mới nở.

Người, là Đinh Vân Lâm !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Người ?

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Không ngờ người còn nhận ra ta !

Phó Hồng Tuyết đâu có biết nàng ? Bất quá hấn chỉ thấy nàng có đi cặp với Diệp Khai.

Đinh Vân Lâm mỉm cười:

- Ta nói, thanh đao đó không đáng xem, là vì nó không là chân chánh Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Không phải ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Nếu muốn thấy chân chánh Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao, thì người nên đến tận Ngũ Hồ Trang tại Quan Trung.

Nàng hướng qua Bành Liệt, điểm một nụ cười, tiếp:

- Hiện tại, nhất định là hấn không tưởng xem đao của người nữa, người chờ gì mà chưa đi uống rượu tiếp ? Tiểu Diệp chắc chắn là đang đợi người nôn ruột lắm !

Phó Hồng Tuyết kêu khẽ:

- Tiểu Diệp ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Đêm nay, Tiểu Diệp mời khách uống rượu, chúng ta ở trong số được mời.

Nàng cười duyên, tiếp:

- Hắn không thích mời kẻ chết, hắn cũng không muốn kẻ được mời lại chết !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Diệp Khai ?

Đinh Vân Lâm gật đầu:

- Trừ hắn ra, còn ai ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hắn ở đâu ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Thiên Phúc Lô ! Nếu người đến, hắn sẽ mừng hết lớn !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Hắn không thấy ta đâu !

Đinh Vân Lâm trở mắt:

- Người không đến ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Ta không phải là khách của hắn !

Đinh Vân Lâm thở dài:

- Người không đến, chẳng có cái cường bách người đến. Bất quá ...

Nàng liếc xéo qua Phó Hồng Tuyết, thản nhiên tiếp:

- Những khách của hắn đêm nay, gồm toàn những tay biết cả ngàn lẻ một chuyện. Nếu người muốn có một tin tức gì, nghĩ người không còn đi đâu hơn !

Phó Hồng Tuyết không nói gì, nhích chân tả tới, lết chân hữu theo.

Hắn tiến về Thiên Phúc Lô, không cần biết có ai đang chờ hắn gọi.

Đinh Vân Lâm nhìn qua Thúc Bình, thở dài thốt:

- Mừng tượng hắn quên mất cô nương !

Thúc Bình mỉm cười:

- Nhưng tôi thì không quên hắn.

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Sao hắn không gọi cô nương cùng đi ?

Thúc Bình dịu giọng:

- Vì hắn biết là tôi sẽ đi theo hắn.

Nàng đi liền.

Nhìn theo dáng yếu diệu của Thúc Bình, Đinh Vân Lâm lẩm nhẩm:

- Dùng phương pháp đó, đối phó với nam nhân, thì thật là tuyệt diệu !

Nàng nói nhỏ nhỏ, song Thúc Bình nghe lọt.

Thúc Bình hỏi:

- Sao cô nương không học phương pháp đó ?

Đinh Vân Lâm cười đáp:

- Tôi sáng chế ra phương pháp đó, lại cần phải học nữa sao ?

oOo

Trên gác Thiên Phúc Lâu, khách đã đến đông rồi, khách ăn vận rất kỹ, khách có khí phái hiên ngang, chứng tỏ họ là những kẻ biết thụ hưởng, sống để thụ hưởng, họ là những kẻ có danh to lớn.

Đinh Vân Lâm không nói ngoa, hạng người đó quả có trí thức hơn người.

Mời được số người đó, chẳng phải là dễ dàng. Càng khó hơn, là mời được một số đông, ở khắp mọi nơi, trong thời gian kỷ lục.

Nói là thời gian kỷ lục, cũng không sai ngoa lắm.

Mới ngày nào đó, bao nhiêu biến cố khai diễn tại thị trấn Biên Thành, thấm thoát đã hai tháng trôi qua rồi.

Trong hai tháng đó, Diệp Khai đã làm biết bao nhiêu việc, thì giờ còn lại đâu có nhiều, đâu có đủ để chàng liên lạc với hào kiệt muôn phương ?

Chàng làm được như thường.

Bây giờ, xem ra chàng là người có biện pháp hản hồi, hành động có ngăn nắp , đâu ra đấy.

Chàng không còn vận chiếc áo dơ thúi của ngày nào, chiếc áo ngày nay trị giá khá cao.

Đôi giày cỏ đã được vất đi, hiện tại chàng mang một đôi giày sang quý.

Đầu chải mượt, như tóc có bôi dầu.

Lại còn có một chiếc mao nệm đầy châu ngọc phủ bên trên.

Với những thay đổi đó, Diệp Khai giờ đây đâu còn là Diệp Khai hai tháng trước, cho nên thoáng nhìn qua, Phó Hồng Tuyết không nhận ra ngay.

Nhưng, Diệp Khai nhận ra hấn.

oOo

Đèn đốt sáng choang.

Dưới ánh đèn, gương mặt của Phó Hồng Tuyết xanh đen.

Nhiều người đã thấy thanh đao của hấn. Thấy đao rồi, họ mới nhìn chủ nhân thanh đao.

Diệp Khai bước tới cười, nghinh đón hấn. Tất cả những cái gì mới chẳng đều biến đổi, trừ nụ cười. Nụ cười vô tư lự, giọng cười hồn nhiên, đừng ai mong tìm một ẩn ý nào trong nụ cười, giọng cười đó.

Có lẽ Phó Hồng Tuyết nhận ra chàng nhờ nụ cười đó.

Hấn lạnh lùng nhìn chàng.

Diệp Khai thốt:

- Không ngờ các hạ lại chịu đến !

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ không tưởng là nên đến !

Diệp Khai tiếp:

- Xin mời ngồi !

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không ngồi !

Diệp Khai cau mày:

- Không ngồi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đứng cũng nói chuyện được.

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ biết các hạ sắp nói gì.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Các hạ biết ?

Diệp Khai gật đầu, rồi thở dài:

- Rất tiếc là không có tin tức chi về con người đó.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một chút.

Rồi hấn buông gọn:

- Hẹn gặp lại !

Diệp Khai hỏi:

- Không uống tí rượu ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không uống !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Một chén rượu có làm chết ai đâu !

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nhưng tại hạ không bao giờ mời rượu lại các hạ !

Diệp Khai gật đầu:

- Cái đó tại hạ có nghe nói rồi !

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại hạ không uống rượu của các hạ !

Diệp Khai cau mày:

- Thế chúng ta không là bằng hữu sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ không có bằng hữu.

Hắn quay mình, chân tả nhích tới, chân hữu lết theo, tiến ra cửa.

Diệp Khai nhìn theo hắn, nụ cười tươi biến thành nụ cười khổ.

Nhưng, Phó Hồng Tuyết chưa xuống thang lầu. Bởi lúc đó, Đinh Vân Lâm và Thúy Bình đi lên, chiêm trợn chiếc thang.

Thúy Bình đứng tại đầu thang trên, chừng như sững sờ.

Nàng trông thấy Diệp Khai.

Diệp Khai trông thấy nàng.

Thúy Bình cúi đầu nhanh, Diệp Khai còn nhìn nàng.

Đinh Vân Lâm lên rồi, Phó Hồng Tuyết xuống liền.

Thúy Bình bắt buộc phải xuống theo hắn, không kịp nhìn lại Diệp Khai.

Nàng đi rồi, Diệp Khai còn nhìn khoảng không nơi đầu thang, xuất thần.

Đinh Vân Lâm đập vào vai chàng, lạnh lùng thốt:

- Người ta đã đi rồi !

Diệp Khai như từ cơn mơ trở về:

- Ạ ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Đi theo bằng hữu của người đó !

Diệp Khai vẫn còn xa vắng:

- Ạ ?

Đinh Vân Lâm hừ lạnh:

- Nếu người có ý cắt đứt tình yêu của người ta, thì cố mà liệu hồn. Thanh đao của hắn nhanh không tưởng nổi !

Diệp Khai mỉm cười.

Đinh Vân Lâm cũng cười, nhưng nụ cười của nàng là một đóa hoa tuyết.

Nàng tiếp:

- Trông nàng cũng có vẻ lắm, song nàng rút tĩa tiền bạc của người cũng có tài lắm !

Diệp Khai hỏi:

- Cô nương cho rằng tại hạ nhìn nàng ?

Đinh Vân Lâm xì một tiếng:

- Chẳng lẽ lại là không ?

Diệp Khai thở dài:

- Bất quá tại hạ đang tưởng ...

Đinh Vân Lâm lại xì một tiếng:

- Tưởng vu vơ ?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ tưởng gì, vĩnh viễn cô nương không hiểu nổi ! Cô nương không tin đâu !

Đinh Vân Lâm trầm giọng:

- Tin chớ ! Người cứ nói cho ta nghe. Nghe rồi là ta tin ngay !

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ hy vọng nàng thành thật yêu Phó Hồng Tuyết, thành thật theo hấn, trên khắp mọi nẻo đường đời, đồng lao cộng khổ, vui chung hưởng, buồn cùng chia, chứ nếu không vậy thì ...

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Thì sao ?

Niềm lo âu hiện lộ nơi ánh mắt, chàng tiếp:

- Tại hạ không thể không giết nàng !

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Người làm được ?

Diệp Khai buông từng tiếng một:

- Tại hạ không thuộc hạng người thương hương tiếc ngọc !

Đinh Vân Lâm cắn môi, liếc mắt thoáng qua Diệp Khai, thốt:

- Ta biết người thuộc mẫu người nào !

Diệp Khai điềm nhiên:

- Ạ ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Người là một tiểu quỷ háo sắc, khẩn thị tâm phi, cho nên, ta không tin được một lời nào do người thốt !

Diệp Khai mỉm cười.

Một nụ cười khổ.

Vừa lúc đó, có tiếng gọi to từ dưới lầu vọng lên:

- Diệp Khai ! ... Diệp Khai !

Một thiếu niên vận áo màu tía, đội nón lá, xuống ngựa, đứng bên ngoài Thiên Phúc Lâu.

Một tay, giữ cương ngựa, tay kia bóc vỏ đậu phộng.

Bên hông, có thanh kiếm. Kiếm không vỏ.

Trong số tân khách, có người kêu lên thất thanh:

- Lộ Tiểu Giai !

Phải ! Chính là Lộ Tiểu Giai.

Những ai chưa trông thấy y, cùng đến cạnh các cửa sổ, chen nhau mà nhìn.

Diệp Khai hỏi xuống:

- Không lên uống rượu à ?

Lộ Tiểu Giai ngẩng mặt lên:

- Các hạ không ăn được đậu phộng của tại hạ, tại hạ uống làm sao được rượu của các hạ ?

Diệp Khai đáp:

- Hai việc đó, khác nhau mà ?

Chàng quay mình, lấy một chén rượu quăng xuống. Chén rượu rơi từ từ, như có người cầm chắc nơi tay, từ trên mang xuống cho y.

Lộ Tiểu Giai khẽ búng ngón tay.

Chén rượu bay trở lên, nghiêng nghiêng, rượu bên trong đổ xuống.

Rượu rót ngay miệng Lộ Tiểu Giai.

Uống xong, Lộ Tiểu Giai tắt lưỡi, khen:

- Rượu tuyệt diệu !

Diệp Khai hỏi:

- Một chén nữa nhé !

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Tại hạ chỉ đến đây để hỏi các hạ thôi. Các hạ có nhận được mảnh giấy đó chăng ?

Diệp Khai gật đầu:

- Có ! Hôm qua đấy !

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ đi không ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Các hạ thừa hiểu, tại hạ là kẻ thích nhiệt náo mà !

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Tốt ! Ngày rằm tháng chín tới đây, chúng ta sẽ gặp nhau tại Bạch Vân Trang !

Y quăng hạt đậu lên, chuẩn bị há miệng hứng.

Ngờ đâu, Diệp Khai vọt mình qua cửa sổ, xuống nhanh theo pháp Thiên Cân Trụ, xốt hạt đậu, lộn người một vòng, đập không khí bay vút trở lại, xuyên qua cửa sổ, vào trong, đứng tại chỗ cũ, nhìn xuống, cười thốt:

- Cuối cùng tại hạ vẫn ăn được đậu phộng của các hạ !

Lộ Tiểu Giai giật mình, rồi bật cười lớn.

Đoạn y nhảy lên lưng ngựa, ra roi, ngựa phi nước đại liền.

Từ xa xa, âm thanh của y vọng lại:

- Con mẹ nó ! Tiểu tử quả là một tay chơi được lắm !

o0o

Mì đã nguội rồi.

Thúy Bình cầm đôi đũa, vít lên một cọng mì, rồi bỏ xuống.

Nàng đang đói, song tô mì không hấp dẫn chút nào, chẳng những không kích thích dạ dày, nó làm làm cho nàng ngấy hơn.

Món ăn đã thô, đũa chén cũng thô luôn, nàng chưa quen với lối sống tùy tiện !

Trái lại, Phó Hồng Tuyết đã ăn hết sạch tô mì của hấn.

Hấn bình tĩnh nhìn nàng.

Một lúc, hấn hỏi:

- Nuốt không trôi ?

Thúy Bình gượng cười:

- Tôi không đói !

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ta biết, người không quen nuốt những thứ này.

Thúy Bình thốt:

- Công tử biết chứ, tôi đâu có thể đi theo công tử. Tôi ...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao ? Người sợ người ta không hoan nghinh ?

Thúy Bình lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thế thì tại sao ?

Thúy Bình đáp:

- Không tại sao cả ! Mà dù có tại sao, cũng chẳng sao ! Nơi nào công tử đến, là tôi đi theo công tử. Nơi nào vắng mặt công tử, dù trát vàng, nạm ngọc khung cảnh, tôi cũng không đến !

Nàng đưa tay, vuốt nhẹ lên tay Phó Hồng Tuyết, bàn tay cầm dao.

Nàng từng sống qua dưới ánh mắt của Tiêu Biệt Ly, mà Tiêu Biệt Ly là tay khai thác nữ nhân, thì về cái thuật xoa dịu con người, đưa con người vào đam mê, đắm đuối, còn ai rành hơn nàng nữa !

Nhưng, hiện tại, nàng gặp phải một khối giá băng, thì cái thuật câu dầu của nàng không có đất để phát huy năng lực đúng mức.

Phó Hồng Tuyết gạt nhẹ tay nàng ra, rồi lạnh lùng hỏi:

- Người biết con đường đó ?

Thúy Bình cúi đầu:

- Một khách nhân phổ thông !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thế nào là phổ thông ?

Thúy Bình thở dài:

- Công tử cũng hiểu, ngày trước, trong khung cảnh của tôi, tôi khó tránh được sự tiếp xúc với một số người tầm thường ! Nghiệp dĩ không cho phép tôi giới hạn sự chọn lựa trong một mẫu mực xứng ý !

Phó Hồng Tuyết nghe nhói ở tim.

Thúy Bình trầm buồn tiếp:

- Công tử nên lượng xét cho tôi ! Công tử nên hiểu rằng tôi không hề lưu tâm đến y !

Phó Hồng Tuyết nắm chặt hai tay:

- Ta chỉ biết là người nhìn hấn chòng chọc, đôi mắt người như đóng đinh vào hấn.

Thúy Bình lắc đầu:

- Tôi có chăm chú nhìn y lúc nào đâu ? Bởi nhìn qua y một thoáng là tôi cảm thấy buồn nôn rồi !

Phó Hồng Tuyết bĩu môi:

- Buồn nôn ?

Thúy Bình nặng giọng:

- Tôi còn hận là công tử không giết ngay y !

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Người tưởng ta đề cập đến gã họ Bành ?

Thúy Bình trố mắt:

- Chứ không phải y ?

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Ta nói đến Diệp Khai !

Thúy Bình giật mình.

Phó Hồng Tuyết lại hừ một tiếng:

- Người quen với hấn chứ ? Hấn không là phổ thông khách nhân chứ ?

Thúy Bình lộ vẻ thống khổ, thốt qua giọng thâm trầm:

- Tại sao công tử nói những lời như thế ? Công tử muốn dày vò tôi ? Hay công tử tự dày vò ?

Gương mặt trắng xanh của Phó Hồng Tuyết chợt biến đổi.

Hắn miễn cưỡng khống chế lấy mình, buông từng tiếng:

- Bất quá, ta chỉ muốn biết người có quen hắn hay không vậy thôi !

Thúy Bình đáp:

- Dù cho trước kia tôi có quen, nhưng hiện tại thì tôi không nhìn, như vậy có khác chi hai con người xa lạ ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao không nhìn ?

Thúy Bình đáp:

- Tại vì tôi có công tử, tại vì hiện tại tôi là người của công tử, tôi chỉ nhận, chỉ nhìn một mình công tử thôi !

Nàng vương tay, chụp tay hắn, bóp mạnh.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Rất tiếc, ta không thể cung cấp cho người những cái sang quý của lối sống ngày trước của người ! Người theo ta, chỉ được ăn cái thứ mì rẻ tiền, không hơn, không kém !

Thúy Bình đáp:

- Vật thực nào không nuôi sống con người ? Tôi chỉ cần được sống, để sống với công tử thôi !

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Nhưng người nuốt không trôi tô mì này !

Thúy Bình cố nuốt một ngụm cười:

- Công tử xem, tôi ăn đây !

Nàng cầm đũa, vớt từng cọng mì, ăn như ăn độc vật !

Phó Hồng Tuyết giật đũa của nàng, cao giọng thốt:

- Người ăn không được, hà tất ăn ? ... Ta không cưỡng bách người !

Hắn khích động đến phát âm khàn khàn rung rung.

Đôi mắt Thúy Bình bắt đầu rưng đỏ. Rồi lệ trào ra ...

Nàng nức nở:

- Hà tất công tử đối xử với tôi như vậy ? Tôi ...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người làm sao ?

Thúy Bình cắn răng.

Sau một phút, nàng thốt:

- Tôi cảm thấy, chúng ta bất tất phải sống như thế này !

Nàng thở dài, dịu giọng tiếp:

- Tiền của công tử, đã tiêu pha hết rồi, còn tiền của tôi, với số tiền này, chúng ta không cần phải quá kham khổ ...

Phó Hồng Tuyết ưỡn cao ngực, đáp:

- Cái gì của người, là của người, không phải của ta !

Thúy Bình tiếp:

- Cá nhân của tôi, còn thuộc về công tử, hà hưởng vật của tôi, những thứ ngoại vật !

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt:

- Sao người không tưởng, đồng tiền của người từ đâu mà có ? Cứ nghĩ đến thôi là ta lợm giọng rồi !

Thúy Bình biến sắc, rung người.

Nàng cắn môi, rồi đáp:

- Đồng tiền đó, là vì con người dơ. Con người dơ, tiền kiếm được, sạch thể nào được ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Đúng vậy !

Thúy Bình tiếp:

- Công tử khỏi đề tỉnh tôi ! Tôi biết, tôi không xứng đáng với công tử !

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp luôn:

- Tôi hy vọng công tử nên tưởng lại mình một chút !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta phải tưởng như thế nào ?

Thúy Bình tiếp:

- Tại sao công tử không tưởng xem, tôi làm thế vì lý do gì ? Tôi vì ai ? Tại sao tôi tự làm khổ lấy tôi ?

Nàng tự khống chế con tim, cố gắng khống chế, song lệ nóng vẫn tuôn trào.

Nàng vụt đứng lên, tiếp luôn:

- Công tử đã cho rằng tôi không xứng đáng, thì tôi còn làm phiền công tử chi nữa !

Tôi ...

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Phải đó ! Người đã có hàng xe vàng xe bạc, thì tội gì phải chịu khổ chịu cực đi theo ta ! Người ly khai là phải !

Thúy Bình trầm giọng:

- Thực sự công tử chán tôi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải !

Thúy Bình gật đầu:

- Tốt ! Tốt ! ... Công tử tốt quá !

Hai tay ôm mặt, nàng bước ra cửa.

Phó Hồng Tuyết không ngăn chặn, mà cũng chẳng nhìn nàng.

Ra bên ngoài rồi, nàng đóng mạnh cánh cửa, kêu ầm một tiếng.

Phó Hồng Tuyết vẫn ngồi ỳ một chỗ.

Hắn không run người, song gân tay nổi vồng lên, xanh dờn.

Trán hắn đổ mồ hôi lạnh, chảy xuống ròng ròng.

Đoạn, hắn ngã xuống đất, lúc đó hắn run người, rồi bọt mép sùi, trắng xóa.

Hắn lăn lộn trên mặt đất, như con dã thú vùng vẫy trước khi chịu chết. Hắn thở hồng hộc !

oOo

Cánh cửa mở ra.

Thúy Bình trở vào.

Mặt nàng còn ngấn lệ, nhưng là ngấn lệ khô. Lệ nàng khô nhanh quá !

Đôi mắt của nàng sáng hơn trước.

Nhưng, đôi tay nàng run lên, rung mạnh. Run, không vì thống khổ, mà là run vì phấn khởi ! Run vì khấn nguyện !

Nàng nhìn Phó Hồng Tuyết, từ từ bước tới.

Bỗng, nàng nghe một thanh âm kỳ quái. Thanh âm của kẻ nào đó, hay một vật gì đó, nhóc nhách.

Một người từ bên ngoài cửa sổ, nhảy vút vào trong, chẳng rõ lúc nào.

Người đó đang tựa mình nơi cửa sổ, nhai đậu phộng.

Lộ Tiểu Giai.

Thúy Bình biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Người vào đây làm gì ?

Lộ Tiểu Giai hỏi lại:

- Ta không vào được sao ?

Thúy Bình hỏi:

- Người vào để giết hắn ?

Lộ Tiểu Giai cười. Nụ cười lạnh nhạt.

Y hỏi lại:

- Ta muốn giết hắn, hay người muốn giết hắn ?

Thúy Bình biến sắc. Nàng cười lạnh hỏi:

- Người điên ? Tại sao ta tưởng giết hấn ?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Nữ nhân khi muốn giết nam nhân, thì có thừa lý do, biết bao nhiêu lý do mà nói !

Thúy Bình chợt đảo bộ đứng chắn trước Phó Hồng Tuyết, cao giọng thốt:

- Bất chấp người là ai, ta không cho người chạm đến mình hấn ! Người nói gì mặc người !

Lộ Tiểu Giai lạnh lùng:

- Dù người mời thỉnh ta mớ vào người hấn, ta cũng chẳng có hứng thú gì. Bình sanh ta không thích vuốt ve xác thịt nam nhân.

Thúy Bình quát:

- Người không mớ nam nhân, song người giết nam nhân !

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Bình sanh ta không giết nam nhân ngã người bất lực !

Thúy Bình hỏi:

- Thế người đến đây làm gì ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Bất quá, chỉ để hỏi các người, có tiếp nhận được mảnh giấy của ta chẳng ?

Thúy Bình trở mắt:

- Mảnh giấy ? Giấy gì ?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Xem ra các người giao du không rộng lắm !

Thúy Bình gạt ngang:

- Chúng ta không cần giao du rộng !

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Không rộng đường giao du thì làm sao tìm được người muốn tìm ?

Bỗng, y tốt kiếm, vẽ tám chữ trên tường:

- Ngày rằm tháng chín, tại Bạch Vân Trang !

Thúy Bình hỏi:

- Ý tứ gì ?

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Ý tứ như thế này: ta hy vọng các người còn sống đến ngày đó, để họp mặt tại Bạch Vân Trang. Nơi đó không ai thích tiếp đón kẻ chết.

Một cơn gió quét qua, một vài vỏ đậu phộng rơi xuống nơi cạnh cửa sổ, nhưng Lộ Tiểu Giai đã rút mình đi rồi.

Gió quét bên ngoài, lá thu rơi rơi tả, bên trong, hơi thở của Phó Hồng Tuyết từ từ điều hòa trở lại.

Thúy Bình sửng sờ một lúc, cuối cùng cúi mình xuống, ôm Phó Hồng Tuyết lên.
Cách này ôm nam nhân âu yếm quá.
Bởi, nghề của nàng là ôm nam nhân mà !

oOo

Tháng chín. Ngày mười bốn. Ngày này, nên tắm gội, cử xuất hành.
Thời gian vào lúc hoàng hôn, địa điểm là một trà đình.
Và không phải bất cứ trà đình nào cũng chỉ cung cấp trà đón khách hàng.
Cho nên, có những trà đình chuyên bán rượu.
Trong trà đình này, có bốn loại rượu, toàn là rượu mạnh, giá rất hạ.
Dĩ nhiên, có luôn thức ăn, giá cũng không cao.
Ở đây người ta thích bốc đậu phộng, nhấm rượu.
Phó Hồng Tuyết nhìn khách ăn đậu, uống rượu, nhìn đến xuất thần.
Phó Hồng Tuyết ăn gì thì ăn, không ăn đậu phộng.

Thúy Bình hỏi:

- Vì hấn thích đậu phộng, nên công tử không ăn đậu phộng ?

Phó Hồng Tuyết không đáp !

Thúy Bình thở dài:

- Tôi biết rồi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Người biết cái gì ?

Thúy Bình đáp:

- Lúc bệnh phát, công tử không muốn ai trông thấy. Hấn trông thấy, nên công tử hận lắm.

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng, ngậm rất kỹ.

Tay nắm chuôi đao, cũng nắm rất kỹ.

Trừ hấn ra, những người hiện diện tại đây ít kẻ mang đao.

Người ta ngồi rất xa hấn.

Có lẽ vì hấn mang thanh đao đó, nên không ai dám ngồi gần.

Thúy Bình lẩm nhẩm:

- Rằm tháng chín ! Tại Bạch Vân Trang ! Hấn muốn bọn ta đến đó ! Tại sao ? Tôi không hiểu nổi !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Người không hiểu nhiều việc lắm !

Thúy Bình thốt:

- Nhưng tôi không thể không tưởng đến !

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tưởng đến cái gì ?

Thúy Bình tiếp:

- Hắn muốn chúng ta đến đó, chắc là không do hảo ý rồi. Cho nên tôi không hiểu tại sao công tử lại cương quyết đến !

Phó Hồng Tuyết buông gọi:

- Về phần người, không ai buộc người đi !

Thúy Bình cúi đầu, cắn môi, không nói gì. Nàng không thể nói gì, cũng không dám nói gì.

Bên ngoài trà đình, là quan lộ.

Trên đó, có mấy cỗ xe lớn, có mấy con ngựa kéo. Xe không có chủ nhân, chỉ có bọn phu xe, chúng dừng xe vào trà đình, uống vài chén rượu, ăn qua loa, kháo chuyện với nhau.

Chúng cho biết, có gặp một người khách rộng rãi, chi tiền rất đậm. Người khách đó, là Lộ Tiểu Giai.

Phó Hồng Tuyết toan đứng lên, định đi, nghe đến tên Lộ Tiểu Giai, liền đổi ý, ngồi nán lại.

Chúng phê bình Lộ Tiểu Giai, nào là một kẻ giết mướn, nào là kiếm pháp tinh vi, nào là chi tiền rất rộng.

Sở dĩ chúng nhắc đến Lộ Tiểu Giai là vì trong các cỗ xe đến đây, có một cỗ khi đến gặp lúc Lộ Tiểu Giai bỏ ngựa, thuê xe đi một quãng đường, về trước Bạch Vân Trang. Đường không xa, nhưng y cho tên đánh xe hai mươi lượng bạc. Tên đánh xe mời đồng nghiệp một châu rượu.

Ai ai cũng cho là một mối bở, và đồng ước ao có cái may mắn đó.

Bỗng, một người thốt:

- Các người mời ta đi ! Mời ta uống với !

Người đó nằm dưới tàng cây, một chiếc nón cỏ che mặt.

Nón rách, y phục rách, xem ra y đúng là một kẻ nghèo xơ nghèo xác, đến một cái chén rượu cũng không có tiền mua mà uống.

Một người cau mày hỏi:

- Mời người ? Tại sao phải mời người ?

Tên chủ bao châu rượu cười, thốt:

- Không sao ! Không sao ! Tứ hải giai huynh đệ mà ! Bằng hữu muốn uống vài chén rượu, cứ vào đây mà uống.

Người đó lạnh lùng đáp:

- Rượu của người, ta uống, song ta không là bằng hữu của người đâu nhé !

Trịch chiếc nón lên đầu, y uể oải đứng dậy.

Thì ra, là một đại hán có thân vóc khôi vĩ, cao và lớn hơn người thường ít nhất cũng nửa thân mình.

Tuy y phục xác xơ, y có oai phong凛冽, ai trông thấy cũng phải khiếp hãi.

Chừng như trước đó, một vài kẻ khinh khi y định mắng y nói năng vô lễ, nhưng bây giờ thì không còn kẻ nào dám mở miệng.

Chủ nhân trà đình đã mang rượu đến.

Người đó bước lại, đòi phần liễn. Y thốt như truyền mạng lệnh, gọn gàng, đơn giản.

Y ăn ngấu nghiến, uống ừng ực, trong một thoáng, năm cân rượu cạn sạch.

Mọi người nhìn y, sửng sờ.

Y vỗ bụng kêu bình bịch, thốt:

- Phải ngần ấy nữa, mới đủ !

Chủ nhân kêu lên thất thanh:

- Bao nhiêu đó nữa ?

Đại hán trâm gương mặt:

- Người điếc à ? Không nghe ta nói chi à ?

Trên chủ bao chần rượu cũng đứng hần, nghĩ phen này thì cầm như hai mươi lượng bạc bay trợn !

Nhưng, đại hán thấy gã xanh mặt, bèn cười ha hả, lấy trong mình ra một đỉnh bạc trị giá năm mươi lượng, trao cho gã, thốt:

- Người tiếc tiền à ? Đây, cầm lấy, trừ tiền mượn ra, còn bao nhiêu, người giữ hết, với điều kiện là sáng sớm ngày mai, người chực sẵn tại đây, đưa ta đến Bạch Vân Trang. Nếu người làm hỏng của ta, thì ta đập vỡ sọ người đấy nhé !

Đỉnh bạc, gã đánh xe chưa dám cầm, còn trong tay y, y bóp mạnh, đỉnh bạc dẹp lép.

Gã đánh xe quá sợ, phát rung lên, rồi ngã xỉu luôn.

Đại hán cười vang, quăng đỉnh bạc cạnh gã, rồi bước đi.

Nhìn theo y, Phó Hồng Tuyết thở dài, lẩm nhẩm:

- Cừu nhân đông quá ! Giết làm sao hết !

Cừu nhân của hắn, hay cừu nhân của đại hán ? Bởi, xa xa có tiếng ca vang, vọng lại:

- Rằm tháng chín, khi trăng lên, suối máu chảy ! Máu anh hùng chảy vô tận !
Đầu thù rơi ! Giết vô tận !

Sáng sớm hôm sau, gã đánh xe đã mang xe đến trước trà đình, chực chờ.

Ngoài gã ra, còn có mặt Phó Hồng Tuyết và Thúy Bình.

Thúy Bình rung lạnh, mệt mỏi, có vẻ tiều tụy.

Phó Hồng Tuyết trầm tĩnh nhìn nàng, ánh mắt của hắn từ lạnh lùng trở nên ôn nhu.

Một lúc lâu, hắn thốt:

- Người vất vả quá !

Thúy Bình lắc đầu:

- Chính công tử mới đáng kể. Đáng lý công tử phải chợp mắt một lúc !

Phó Hồng Tuyết thở ra:

- Ta không ngủ được !

Thúy Bình tiếp:

- Công tử không ngủ, tôi ngủ thế nào được ?

Phó Hồng Tuyết cầm tay nàng, bàn tay lạnh như giá băng.

Hắn trầm giọng thốt:

- Trước khi tìm gặp Mã Không Quần, ta không trở về được ! Ta không mặt mũi nào trở về nếu chưa gặp lão !

Thúy Bình gật đầu:

- Tôi biết !

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Như vậy, ta còn làm khổ người lâu !

Thúy Bình gật đầu:

- Tôi không sợ khổ !

Nàng lôi tay Phó Hồng Tuyết, áp lên mặt nàng, tiếp:

- Chỉ cần công tử đừng khinh phụ tôi thôi, dù công tử bảo tôi chết, tôi cũng không từ chối !

Phó Hồng Tuyết thở dài:

- Hôm đó, nếu người bỏ đi luôn, ta cũng không trách người !

Thúy Bình đáp:

- Làm sao tôi bỏ đi luôn được ! Công tử có lấy roi quất tôi, tôi cũng không đi !

Phó Hồng Tuyết cười.

Lần đầu tiên, hắn cười tươi !

Thúy Bình cũng cười, thốt:

- Tôi thích nhìn công tử cười vô cùng !

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta sẽ thời thường cười cho người nhìn. Nhưng hiện tại ...

Thúy Bình hỏi:

- Hiện tại, chưa phải lúc cười ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Hắn xoay câu chuyện qua đề khác:

- Sao người đó chưa đến ?

Thúy Bình đáp:

- Rồi hắn sẽ đến ! Hắn không thể không đến !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người thấy hắn như thế nào ?

Thúy Bình đáp:

- Nhất định là cừu nhân của Lộ Tiểu Giai. Biết rằng Lộ Tiểu Giai ở tại Bạch Vân Trang, thì làm gì hắn chẳng đến đó ?

Bỗng, lời ca từ xa xa vọng đến:

- Rầm tháng chín, khi trăng lên, suối máu chảy, máu anh hùng, chảy vô tận ! Đầu thù rơi, giết vô tận !

Thúy Bình chớp mắt:

- Hắn đến rồi đó !

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ủ !

Thúy Bình hỏi:

- Mình có nên ẩn tránh không ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Bình sanh, ta không hề trốn tránh !

Từ xa xa, có tiếng cười vang, tiếp theo là một câu nói:

- Đáng mặt nam tử hán đấy !

Thúy Bình cười khở:

- Hắn thính tai quá !

Đại hán đến nơi.

Vẫn y phục như hôm qua, chỉ thêm một bình rượu màu đen bóng nơi tay.

Y nhìn Phó Hồng Tuyết, cười, thốt:

- Quả nhiên là các hạ ! Tại hạ biết, các hạ chờ tại đây !

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Các hạ biết ?

Đại hán hừ một tiếng:

- Tại hạ không biết, thì còn ai biết ?

- o O o -